

ת"פ 35854/12/15 - מדינת ישראל נגד בועז דהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35854-12-15 מדינת ישראל נ' דהן(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בועז דהן (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת נסיון התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 406(ב) בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. בהכרעת הדין, זוכה הנאשם מעבירה נוספת של התפרצות לבית מגורים.

בהתאם לעובדות האישום בו הורשע הנאשם, ביום 11.12.15 בסמוך לשעה 22:00, נכנס הנאשם לחצר בית משפחת בוגלה בגבע בנימין, פתח את דלת ההזזה המובילה מהחצר אל סלון הבית, והציץ פנימה. בשלב זה, מלסך בוגלה (להלן: "המתלוננת"), אשר שהתה בסלון, קמה לעברו תוך שאחזה בידה מכשיר טלפון נייד, ושאלה את הנאשם מי הוא. הנאשם ענה שבא לחברים ומכיר מישהו בביתה. המתלוננת אמרה לנאשם ש"יעוף מפה" וכן שהיא מתקשרת למשטרה. בתגובה, ברח הנאשם מהמקום.

2. המאשימה הפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, לרבות שני מאסרים מותנים התלויים כנגדו, וכן לכך שביצע את העבירה יומיים בלבד לאחר שחרורו ממאסר ממושך. עוד טענה המאשימה לגבי הפגיעה בערכים המוגנים, וציינה את הפסיקה הנוהגת. לפיכך, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, ובנסיבותיו של הנאשם - להטיל מאסר למשך 36 חודשים, הכולל את הפעלת שני המאסרים המותנים.

3. ב"כ הנאשם לא חלק על הרף הגבוה של מתחם הענישה, לו עתרה המאשימה, אך טען כי בהתאם לפסיקה, יש לקבוע רף תחתון נמוך יותר. הנאשם סבל מנסיבות חיים קשות, אשר הביאו אותו לידי התמכרות לסמים ולאכזריות החל מגיל צעיר, כאשר יצא לעבוד לפרנסתו בגיל 13. הנאשם השתחרר מריצוי מאסר ממושך אך יומיים בטרם ביצע העבירה, ללא כל מערכת תומכת, ולא הספיק לפנות לגורם המספק תחליף סם מתדון. זהו הרקע לביצוע המעשה, המצוי ברף נמוך של ביצוע העבירה.

לפיכך, עתר להפעלת שני המאסרים המותנים, אשר אחד מהם, לטענתו, אינו מידתי, בחופף זה לזה.

הנאשם בעצמו, טען שלא ביצע עבירה כלשהי, וביקש התחשבות בכך שהספיק לשהות יומיים בלבד מחוץ לכתלי הכלא, וכן כי לא יקבל חופשות או קיצור מאסר.

מתחם הענישה

4. עבירות התפרצות לבית מגורים, מהוות פגיעה ברכושו של אדם, אך אין מדובר בפגיעה רכושית בלבד: הפגיעה הינה רבת רבדים, נוגעת בהפרה בוטה של זכות המתלונן לביטחון אישי בביתו שלו, ובחדירה גסה למקום הפרטי, למבצרו של אדם. ניתן להעריך את התחושות הקשות הפוקדות מתלוננים, אשר אדם זר חדר אל ביתם. עוד יש לציין, את פוטנציאל הסכנה הטמון בביצוע עבירות אלה, כאשר אין לדעת האם וכיצד יתפתח עימות בין הפורץ לבין דיירי הבית (ראו את התייחסות כב' השופט מלצר, במסגרת ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה**, (31.12.2008)).

בחנית מדיניות הענישה, מלמדת על ענישה הנעה החל ממספר חודשי מאסר ועד לכשנתיים, זאת בגין מקרה אחד של התפרצות לדירה (רע"פ 8399/15 **אליאב קדוש נ' מדינת ישראל**, (19.5.16); רע"פ 1600/15 **אברהם בן יוסף בועזי נ' מדינת ישראל**, (27.4.15); רע"פ 7329/14 **אדי אדלר נ' מדינת ישראל**, (04.11.14); רע"פ 2749/14 **אשרף זלום נ' מדינת ישראל**, (22.04.14)). יודגש כי הפסיקה הנוהגת מהווה אך את אחד השיקולים בעת קביעת מתחם הענישה, וכן כי הפסיקה משתנה בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה, לו מאפיינים משלו (ראו את קביעת כב' השופט שוהם, כי לא נכון יהיה לקבוע אפרורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, רע"פ 4088-13 **הדרי נ' מדינת ישראל** (11.6.13)). ראו עוד את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013), פסקאות 8-9; ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזגיי נ' מדינת ישראל**, (15.01.2014), פסקה 25)).

נסיבות המקרה הנדון, נמצאות ברף נמוך של ביצוע העבירה: לא ניתן להצביע על תכנון מוקדם, על תחכום, שימוש בכלים, או תעוזה. הנאשם פתח דלת הזזה, מסלון הבית אל החצר, ומיד לאחר שהמתלוננת אמרה לו כי בכוונתה להתקשר למשטרה - נמלט הנאשם מהמקום. בנוסף, יש להתחשב בכך שהעבירה לא הושלמה.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה, נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר.

העונש המתאים

5. הנאשם כפר במיוחס לו, וזוכה מאחד האישומים שיוחסו לו. בניגוד לטיעון בא כוחו, כי בחר לנהל הוכחות בשל סוגיה משפטית לפיה מדובר בהסגת גבול בלבד, הנאשם טען באופן מפורש כי לא ביצע כל עבירה, אף לא עבירת הסגת גבול (עמ' 29 ש- 6 לפרוט'). מדובר בנאשם בעל עבר פלילי מכביד ביותר, הנכנס ויוצא מבין כתלי הכלא, החל מגיל צעיר. הנאשם הורשע בעברו בביצוע עבירות אלימות קשה, עבירות סמים, וכן בביצוע למעלה מ-60 עבירות רכוש, בהן 32 מקרים שונים של התפרצות לבית מגורים או נסיון התפרצות לבית מגורים. הנאשם ביצע את העבירה בה הורשע, יומיים בלבד לאחר

שחרורו ממאסר ממושך. כפי שניתן ללמוד מגזרי דין קודמים בעניינו וכן מטיעוני הנאשם ובא כוחו בתיק זה, העבירות מבוצעות על ידו על רקע של התמכרות לסמים. הנאשם חווה נסיבות חיים קשות, החל מגיל צעיר, ואיננו עבריין מתוחכם. יחד עם זאת, ועל אף הצער הכרוך באדם שאינו מצליח להתנתק ממעגל השימוש בסם ומימונו דרך ביצוע עבירות, לנוכח הפגיעה הקשה והנרחבת הצפויה מהנאשם, כל זמן שאינו נתון מאחורי סורג ובריח - אין מנוס ממתן משקל משמעותי לצורך החד משמעי בהגנה על הציבור מפניו. נסיבות כוללות אלה, מעמידות את הנאשם ברף הגבוה של מתחם הענישה. על אף החשש הממשי שהנאשם ישוב לבצע עבירות עם שחרורו, אני סבור שהעמדתו ברף הגבוה של מתחם הענישה, בנסיבות הכוללות של מקרה זה, וכן המאסרים המותנים הקיימים כנגדו, מספקת לשם הגנה על שלום הציבור מפניו, ולפיכך - אין מקום לחרוג ממתחם הענישה לחומרה, כפי שעתרה המאשימה בטיעוניה.

אשר למאסרים המותנים הקיימים כנגד הנאשם - מדובר בשני מאסרים מותנים שניתנו בסמיכות זה לזה, ומכאן אני רואה לנכון לחפוף ביניהם. לגבי המאסר המותנה הארוך מבין השניים, אני מקבל את טיעון ב"כ הנאשם כי מדובר במאסר מותנה שאינו מידתי. מותב זה אינו משמש כערכאת ערעור על החלטת מותב אחר, מה גם שניתן בהחלט למצוא הגיון רב במשך המאסר המותנה שהוטל על הנאשם, באותן נסיבות.

6. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה שמשכו 6 חודשים, אשר הוטל על הנאשם במסגרת ת"פ 24972-10-12, וכן על הפעלת מאסר מותנה שמשכו 12 חודשים, אשר הוטל על הנאשם במסגרת ת"פ 23047-03-10. המאסרים יופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר למאסר שהוטל על הנאשם, זאת בהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין, ובהעדר נסיבות לחפיפה ביניהם. הנאשם ירצה, בסך הכל, 36 חודשי מאסר, זאת החל מיום מעצרו 11.12.15.

ג. 7 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחרורו, עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 3 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחרורו, עבירת רכוש מסוג עוון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ו, 18 יולי 2016, במעמד הצדדים, ב"כ המאשימה עו"ד אבי בוזו, הנאשם וב"כ עו"ד אלכס גפני.